

## ת"פ 8834/06/15 - מדינת ישראל נגד נאיל תלאילה

בית המשפט המחוזי בנצרת  
ת"פ 8834-06-15 מדינת ישראל נ' תלאילה  
לפני כבוד השופט סאאב דבור  
המאשימה  
נגד  
הנאשם  
מדינת ישראל  
נאיל תלאילה

07 דצמבר 2015

נוכחים: בשם המאשימה עו"ד רובא דקה.

בשם הנאשם עו"ד ניזאר עבוד, מטעם הסנגוריה הציבורית.

הנאשם בעצמו, הובא על ידי הליווי.

[פרוטוקול הושמט]

### גזר דין

**1.** הנאשם הורשע עפ"י הודאתו במסגרת הסדר טיעון, כפי שזה הוצג ביום 09.11.15, לפיו, חזר בו הנאשם מכפירתו, עובדות כתב האישום תוקנו כמופיע בכתב האישום המתוקן (כ/א'), הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בהתאם להודאתו בעבירות אשר יוחסו לו במסגרתו.

### כתב האישום המתוקן

**2.** בהתאם לעובדות, בתאריך 14.05.15 הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה **(להלן: "השניים")**, כשהם רעולי פנים לקיוסק של סלים דראושה **(להלן: "המתלונן")** הממוקם באכסאל.

**3.** אחד מהשניים דחף את המתלונן וזה נהדף לקיר ונחבל בראשו ונפל לרצפה.

**4.** בעודו שוכב התיישב עליו אחד מהשניים בעוד השני נוטל מכיסו של המתלונן 500 ₪ שהיו בכיס, מכשיר פלאפון ואת מפתחות הקיוסק. בנוסף, נטלו השניים שלוש שישיות בירה מהקיוסק **(להלן: "הרכוש")**.

עמוד 1

5. כתוצאה מהחבלה בראשו, איבד המתלונן את הכרתו וכן נגרמה לו נפיחות בצד הימני של הראש.

6. לאחר שנטלו הנאשם והאחר את הרכוש נמלטו מהמקום.

7. במעשיו המפורטים לעיל, גנב הנאשם את הרכוש בצוותא עם אחר, ובשעת מעשה, כדי לאפשר את הגניבה, תקף בצוותא את המתלונן וגרם לו חבלה של ממש.

8. בהתאם לכך, יוחסו לנאשם עבירות שעניינן: **שוד**, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**להלן: "חוק העונשין"**) וכן, עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, עבירה לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

### הסדר טיעון

9. בהתאם להסדר הטיעון אשר הושג בין הצדדים, הוסכם גם ביחס לעונש, כך שיוטלו על הנאשם עונשים אלה:

א. מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו;

ב. מאסר מותנה לשיקול דעת בית המשפט;

ג. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪ אשר יופקד עד ליום **27.11.15** בקופת בית המשפט וכתנאי להסדר.

עוד הוסכם כי עונש המאסר ירוצה במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו מרצה הנאשם כיום.

10. המאשימה ביקשה להוסיף כי, עונש זה אינו העונש הראוי בגין העבירות בהן הורשע הנאשם. אולם, ההסדר הושג שלא כתקדים, בשל שיקולים וקשיים ראייתיים.

### טיעוני הצדדים לעונש

11. בהמשך לכך, העלו הצדדים את טיעוניהם לעונש וביקשו לאמץ את ההסדר.

12. לידי המאשימה, ההסדר בא על רק קשיים ראייתיים ויש בו כדי לשקף נכונה את הנסיבות המיוחדות

האופפות את המעשה כאן.

13. ב"כ הנאשם ביקש אף הוא לאמץ את הסדר הטיעון.

## דין והכרעה

14. בבוא בית המשפט להחליט אם לכבד את הסדר הטיעון אם לאו, עליו לתור אחר נקודת האיזון הקיימת בין מגוון השיקולים הרלוונטיים העומדים על הפרק.

15. גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, מקום שהגיעו הצדדים להסדר טיעון, מצווה בית המשפט לפעול במתווה - לפיו עליו לבחון את מתחם הענישה ואת העונש המתאים. למותר לציין, כי, בנוסף, חובה על בית המשפט לבדוק ולהשוות את העונש המוסכם אם זה נופל ומתאים לעונש שצפוי היה להיות מוטל על הנאשם אלמלא הושג הסדר; וזאת על מנת לבחון את מידת ההקלה שהנאשם זכה לה, והאם הקלה זו עומדת במבחן האיזון.

16. סוגיה זו של כיבוד הסדרי טיעון נידונה, בין היתר, במסגרת ע"פ 3856/13 שי גוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) וכך נפסק:

"בפסק דין שניתן לאחרונה בית משפט זה ב ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.13) ... נקבע כי קיומו של הסדר טיעון המתייחס לעונשו של הנאשם, בין אם קובע טווח ענישה ובין אם עונש קונקרטי, אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת התיקון. באותו עניין נקבע כי אין בהסכמת הצדדים לעניין העונש הראוי כדי למנוע מבית המשפט לבחון את העונש המוסכם על פי המבחנים הקבועים בחוק, תוך יישום הוראותיו..." וכן נפסק באותו עניין כי, "בית המשפט אינו כבול לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, ועליו לבחון בהתאם לאמות המידה המקובלות, כאשר אליהן יתווספו, ואף יקבלו מקום מרכזי, השיקולים המתחייבים מקיומו של הסדר טיעון... אותן" אמות מידה מקובלות", שבטרם התיקון היו שיקולי הענישה המוכרים בראי נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, מעוגנות כיום (בשינויים כאלה ואחרים) בסעיפים 40א-40טו לחוק העונשין. על פי אמות מידה אלו יש לבחון את הסדר הטיעון בין הצדדים לעניין העונש, זאת לצד הכלל המצמצם התערבות של בית המשפט בהסדר כאמור..." (שם פסקה 12).

17. משכך, על בית-המשפט לבדוק אם הסדר הטיעון שהוצג בפניו הינו סביר ואם ממוקם הוא על סרגל ההלימה (מתחם הענישה) במקום שאין בו סטייה כזו שתצדיק את דחיית ההסדר.

**18.** לא אחת דובר על חומרתה של עבירת השוד; הערכים החברתיים הנפגע כתוצאה מעבירה זו הינם: פגיעה בשלומו, בטחונו וכן ברכושו של האדם ושל הציבור בכללותו; עבירה זו פוגעת בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של האזרח. לעניין חומרת עבירת השוד ניתן להפנות ל- ע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.5.14):

"אין צורך להרחיב את הדיבור באשר לערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת השוד. רבות נאמר על החומרה הרבה הגלומה בעבירה זו, ועל היותה מחייבת ענישה הולמת. אכן, "מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומו ובביטחונו של הציבור בכללותו".

**19.** באשר למתחם הענישה בעבירת השוד, נאמר לא פעם, כי עבירת השוד יכולה ללבוש פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונות ומשתנות על פי נסיבותיו הקונקרטיים של מעשה השוד וחומרתו. ראה בע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** הנ"ל:

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג העונש' לעבירה זו - אין זה דין של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיזית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דין של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זה דין של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זה דין של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דין של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות".

ועוד, במסגרת ע"פ 4841/13 **ספי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.2.15), שם בפסקה י', נקבע בזו הלשון:

"כבר נכתב פעם אחר פעם כי עבירת השוד צריך שתידון במאסר מאחורי סורג ובריח ועל פי רוב גם לא לתקופה קצרה. זאת, ראשית, בשל הוראת המחוקק בסעיף 402 לחוק העונשין הקובעת עונש מירבי של 14 שנות מאסר... שנית, עבירה זו חמורה מטבעה, שכן משמיעה היא אלימות או פוטנציאל לאלימות, כי לא אחת יתנגד הקרבן לשוד, ולא אחת ישלוף השודד נשק חם או קר ויכלה זעמו בקרבן, או יפגע בו כדי להשתיקו, כך - עד כדי רצח... ניתן דעתנו גם לטראומה הנלווית לעבירה זו אצל הקרבן"

**20.** בבחינת פסיקת בתי המשפט, ניכר, כי נקבעו עונשים במדרגים שונים בהתאם לנסיבותיו של כל תיק

ותיק. במקרים של שוד מקיוסק או מחנות בשעת לילה מאוחרת, התייחסו בתי המשפט ארוכות בשל נפיצותה של תופעה זו ושל הקלות היחסית בביצועה. ראה, לדוגמה, התייחסות לכך במסגרת ע"פ 4812/12 **רשיפל סעדייב נ' מדינת ישראל** (11.04.13).

**.21** במסגרת ע"פ 7240/13 **סבהט נ' מדינת ישראל** (18.05.14) אישר בית המשפט את מתחם העונש אשר נקבע על ידי בית המשפט המחוזי אותו קבע כנע בין שנה לשלוש שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. באותו מקרה יוחסה למערער עבירה של שוד מזוין מחנות בתחנת דלק בשעת לילה מאוחרת ובית המשפט המחוזי דן אותו ל- 18 חודשי מאסר לצד עונשים אחרים. בית המשפט העליון דחה את הערעור בצינו, כי מתחם העונש אשר נקבע מתאים.

במקרה אחר, בתיק ע"פ 212/14, 214/14 **יונתן יעקב ואח' נ' מדינת ישראל** (11.08.14) קבע בית המשפט העליון, כי מתחם העונש אשר נקבע על ידי בית המשפט המחוזי הנע בין 15 ל- 60 חודשי מאסר בפועל, עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת. באותו מקרה נידון נאשם 1 ל- 40 חודשי מאסר ונאשם 2 ל- 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון לא התערב בעונשים אשר הוטלו.

**.22** כאמור הפסיקה ענפה ועונשים בטווחים שונים הוטלו כך שבמקרה דנן, ניתן לומר, כי עניין לנו בהסדר סביר, הדר תחת קורת הגג של מתחם העונש ההולם ויש בו כדי לשקף נכונה את מגוון השיקולים הרלוונטיים והערכים העומדים על הפרק.

עוד, רשמתי לפניי את דברי המאשימה עת ציינה, כי עת ההסדר בתיק זה, בא על רקע קשיים ראייתיים.

מכאן, קובע אני כי הסדר הטיעון, ככל שהוא נוגע לרכיבי הענישה, הינו סביר ומשכך אני מאמץ אותו, על כל מרכיביו.

**.23** ענין לנו בנאשם בן 23 ולו עבר פלילי הכולל עבירה שעניינה גניבת רכב.

**.24** לאור המקובץ, ולאחר שהחלטתי לאמץ את הסדר הטיעון, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

**.1** מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום **21.05.15** ועד ליום **28.07.15**. ענש זה ירוצה במצטבר לכל ענש מאסר אחר שהנאשם מרצה כעת.

**.2** מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים לבל יעבור במשך 3 שנים כל עבירת אלימות ו/או עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בה בתקופת התנאי או אחריה.

3. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים לבל יעבור במשך 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון ויורשע בה בתקופת התנאי או אחריה.

4. פיצוי למתלונן (עד תביעה מס' 14) בסך 2,000 ₪. סכום זה הופקד בקופת בית המשפט והמזכירות תפעל להעברתו לידי המתלונן.

הודעה על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ"ה כסלו תשע"ו, 07/12/2015 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט